

SCHERZANDO

REVISTA CATALANA MUSICAL

ANY VIII.

GIRONA, X DE FEBRER DE M.CM.XVII

NVM. LXXII

Psicología del wagnerista

II

A educació artística del nostre públic filarmònic, pateix d'un greu vici fonamental, qual origen s'ha de cercar en l'influència del decadentisme italià. La part excessivament secundària que en aquest gènere d'òperes s'adjudicava a l'acció i al pensament; l'errada fonamental per part del compositor, de considerar el *libretto* d'una òpera com un miser pretext per a combinar efectismes musicals sotmesos àdhuc als capricis del *virtuose* cantant qui considerava l'òpera com un altre pretext per a lluir inverosimilment les facultats vocals, necessàriament havia d'extraïr el gust del públic conduint-lo insensiblement al terreny d'un convencionalisme tan absolut i tan mancat de lògica, que per a ell una acció dramàtica posada musicalment en escena no tenia altre caràcter que el d'un *concert vocal* amb acompanyament d'orquestra, la *gran guitarra* com deia gràficament En Letamendi.

Resultat d'aquest concepte viciós fou, que el filarmònic no es preocupava gran cosa de l'acció i molt menys de l'esperit literari que l'envolcava. Es comprèn, doncs, que fins li era sobrer el magre *argumento* que per deu cèntims el trinxeraire li ofería, i encara li ofereix, a la porta del teatre. Si es decidia a comprar-lo, una ràpida llegida abans d'alçar el teló el posava

MINISTERIO DE CULTURA

bé prou al corrent de lo que significaven les escenes capdals de l'òpera. I amb aquesta *sólida* preparació i poc coneixement de l'acció, ja tenim al bon filarmònic intel·ligent sentat a la *butaca* i disposat de bona fe a judicar la valua dels... artistes; que la valua de l'obra era per a ell cosa secundària. ¿No havíem quedat en que l'obra era un pretext? Doncs l'acció i l'expressivitat literària tenien per a ell poca importància. I amb aquesta disposició d'ànima per ambient, les obres del decadentisme italià anaven desfilant per l'escenari del Liceu des del segle XVIII fins als nostres dies.

Que les obres d'aquell decadentisme hi vagin passant aixís encara avui, i això és un fet, s'explica, ja que el caliu secular d'un sistema no s'apaga tan fàcilment. Aquelles mentalitats del segle XIX perduren encara, i lo que perduraran, mercès a un fenomen massa corrent a casa nostra: la peresa intel·lectual. Però que les mentalitats d'avui, aquelles que es pavonegen creient i dient de bona fe que són intel·ligents a la moderna, i encara escolten un drama líric wagnerià mitjançant el procediment d'assimilació italià antic, és un fenomen que mereix ésser senyalat i combatut.

L'Associació Wagneriana, com diguerem en l'escrit anterior, prou va intentar cultivar l'esperit del que es sent cridat a sentir el drama líric modern, explicant-li la significació i importància del *leit-motiv*, l'espiritualitat de la *melodia infinita*, que porta l'íntima compenetració de la lletra amb la música, la descriptiva espiritual de l'orquestra caracteritzant situacions i estats d'ànima i ambient que no caben en els motllos de la literatura de caràcter musical, etc. Tot ha estat inútil. El nostre wagnerista continua assistint a les representacions capdals de Wagner sense preocupar-se més que d'escoltar desenrotllos musicals, sense parar esment amb tot allò que tant recomana l'immortal autor per a que s'entengui bé el seu expressiu llenguatge.

La Wagneriana va fer més: va publicar fidels traduccions del text wagnerià a fi de posar a la mà de l'espectador un element indispensable per a aprofundir en la trama musical.

¿Quants *wagneristes* veureu en les representacions que es prenguin la *molestia* de seguir-les amb el llibre a la mà? Perquè no n'hi ha pas prou, tractant-se de Wagner, amb conèixer de memòria l'argument, si l'especta-

dor *no coneix a fons* el poètic llenguatge literari de l'actor, que com és sabut, canta en italià. I aquesta afirmació ens condueix a tractar d'un altre aspecte de la nostra decadència musical, i és, l'inconscienta resignació amb que, tradicionalment, el públic espanyol tolera que encara es cantin les òperes de tota procedència en italià, tolerància que manifesta de ple la seva indiferència per l'espiritual lligam que deu unir la frase literària amb la frase musical. Ja havem dit que aquesta indiferència és explicable, puix que té per origen secular el decadent convencionalisme de l'antiga escola italiana. Si el compositor donava tan poca importància al *leit-motiv* i era incongruent fins al punt d'usitar un mateix llenguatge musical per a caracteritzar dues situacions escèniques enterament antitètiques, l'espectador devia necessàriament tocar-ne la conseqüència. Però l'evolució tendint a millorar aquest estat de coses, que començà tímidament amb Meyerbeer, va colpir la seva consagració amb Wagner, i és hora ja de fer-nos càrreg de que el wagnerista—el de bona fe s'entén, no el *poseur* que tant abunda a casa nostra i del qual ne parlarem més endavant amb la *justícia* que es mereix—ha de rectificar el seu sistema assimilatiu si vol fruir en tota sa plenitud d'aquesta magna creació teatral que s'anomena drama líric modern.

SALVADOR RAURICH

(Continuarà).

ANIVERSARI DE LA MORT DE Mn. JOAN M.ª ROQUET

* * *

RA un apòstol jove i entusiasta, d'una obra de pietat i de bellesa. Per això, malgrat la mort, viu i perdura encara entre nosaltres, com si contra-claror dels nostres sentits humans, el seu esperit diàfan somrigués.

Qui, al cloure els ulls, no l'endevina entre mig del pur acoblament d'aquells infants vestits de blanc i blau, com entre un núvol d'idealitat i de primavera; o entre una pàlida grisor d'in-

fants captaïres; oferint constantment, ja sia la lluminositat de la música, com una alegria entre els seus petits vidents meravellats, o la caritat; com una més santa bellesa espiritual entre les pobres vides esporuguides?

Per la música i la caritat, vivia: com li'n sentim anyorançat!... Sabia que la música i la caritat era lo que més ens apropava a l'essencia divina i a la germanor entre tots els homes; i ell per la seva carrera sacerdotal i per la seva ànima d'artista, havia consagrat a una i altra tots els seus moments de joventut; massa breus, dissortosament, per a que cristallitzessin com calia.

Més, tota cosa bella, deixa una estela de llum o d'aroma: i la vida de mossèn Joan, ens ha deixat una dolça melangia, pàlida com un somriure d'agraïment o com una musical oració, que perpetua entre les grates recordances de les coses que han sigut en la nostra existencia, la seva memoria.

M. DE PALOL

* * *

Mn. Joan M.ª Roquet

VUI s'esdevé l'any del trànzit del nostre plorat amic cap a l'Eternitat.

La nit aquella no era com la d'avui, rúfola i trista, amb el never qui desglança, i somiqueja al caure avall dels penedigos de montanya i per les canaleres dels ràfegs... La nit aquella era hivernal i crua, però lluint tot el riquíssim collaret d'estels, vivits i fulgurants, endalt del cel, com a altres tants ulls de l'Etern esguardant amorosits la meravella de la nit calma, segons la dita del Poeta.

Avui s'acompleix l'any del trànzit del nostre germanívol companyó, alt i fornit com el roure milenari; d'ànima gran, i esponjosa com la gleva humitejada; generós de cor, i amb les mans promptes a les bones obres, com a fidelíssim obrer de l'Evangeli de la Pau.

Caigué de nits, sota el coltell homeier de la Mort, per a esser una nova veu en cantar l'Alborada eterna, aquella que no té minves com les que esguardem, des de la terra trista, els miseriosos fills d'Adam. L'àngel de la Mort, l'acomboià fins al pèlag de l'inexauta Armonia; fins a ajocar-lo als peus de l'Altíssim, per tal que n'hi fes la primícia de l'encens, en pac de l'Eternal Ciutadania...

Es mort? Bé ho és als ulls de la carn; però a l'esguard pietós, és, precisament, posseïdor de la Vida. Bé ho cal esperar de l'infinita misericòrdia de Déu, i de la bonesa de ses obres.

L'Anyel que ell immolava a la terra, i al qual ofería ses belles cantades, l'haurà justificat, amb la bella i regeneradora regor de la seva sang...

Vetllem el seu record, ungint-lo amb l'oli de la pregaria, en tant no ens sia donat retrobar-lo a la Celestial Jerusalem!...

Que descansi en la Pau de Déu!

LLUIS G. PLA, PVRE.

7 febrer 1917.

Festa de la Música Catalana

ANY VII

VEREDICTE

I. Premi de 500 pessetes a la millor glosa, per a chor mixte, d'una cançó popular catalana. Adjudicat al núm. 5, Glosa del cant popular «Els dos camins». Lema: Reina de beutat.

II. Premi de 300 pessetes a les tres cançons de caràcter joiós d'una cançó popular catalana per a chor d'homes. Adjudicat a la col·lecció núm. 12, «La Raimundeta», «L'Alabau», «El frare blanc». Lema: El cant és goig.

III. Premi de 300 pessetes a les cançons populars catalanes religioses més ben armonitzades per a chor mixte. Adjudicat a la col·lecció núm. 55, «Sant Josep i la Mare de Déu», «Cançó de breçol», «Nit de vetlla». Lema: Dormi, fili, dormi.

IV. Premi de 300 pessetes a les tres cançons populars catalanes més ben armonitzades per a chor mixte; queden excluides d'aquest tema les de caràcter religiós. Adjudicat a la col·lecció núm. 52, «El mestre», «Cançó del lladre», «Lo fill de Don Gallardó». Lema: Afectuosa, Expressiva, Pintoresca.

Premi extraordinari de 75 pessetes a la cançó núm. 22, «El pastoret» Lema: Cants del cor.

Premi extraordinari de 75 pessetes a la cançó núm. 37, «El testament d'Amelia». Lema: Trista.

Premi extraordinari de 75 pessetes a la cançó «Los fadrins de Sant Boi», de la col·lecció núm. 56. Lema: Plorant i rient.

Menció honorífica a la cançó «¡Ai ma vidal», de la col·lecció núm. 85. Lema: Flors de la terra.

V. Premi de 500 pessetes a la millor glosa de caràcter joiós d'una cançó popular catalana per a chor mixte. No s'adjudica.

VI. Premi de 250 pessetes a la millor col·lecció, composta almenys de deu cançons populars catalanes, a una veu, amb acompanyament de piano. Adjudicat a la col·lecció núm. 25. Lema: Pom de violes.

Accèssit de 100 pessetes a la col·lecció núm. 40. Lema: Les tonades, si són velles, sempre parlen bé an el cor.

Accèssit de 100 pessetes al millor recull compost de tonades, amb els corresponents textos de cançons populars catalanes inèdites o variants de les ja conegudes. Adjudicat al recull núm. 66, «Cançons populars de ma terra». Lema: Es la cançó de l'avior sempre juvenesa en flor.

Premi extraordinari de 125 pessetes al núm. 7, «Recull de tonades amb els corresponents textos de cançons populars de ses feines d'es camp de Mallorca». Lema: Un conrador.

Premi extraordinari de 125 pessetes al núm. 83, «Recull de cançons populars de Mallorca». Lema: Qui canta sos mals espanta.

Accèssit de 50 pessetes al recull núm. 10. Lema: Pirenenques

Accèssit de 50 pessetes al recull núm. 86. Lema: Jòcs de l'infantó.

VII. Premi de 250 pessetes a la millor col·lecció de tonades de ballets i dances populars catalanes, amb la descripció del ball corresponent i l'indicació de l'instrument o instruments executants i acompanyants, cas que n'hi hagi. Adjudicat al núm. 81, «Colecció de tonades i ballets i dances populars mallorquins». Sense lema.

IX. Premi de 150 pessetes a la millor col·lecció de cançons populars catalanes de mainada (jòcs d'infants, rondes, etc.), amb les descripcions corresponents. Adjudicat al núm. 41, «Jòcs i rimes infantils». Lema: La ball, ball.

Accèssit de 50 pessetes al núm. 82, «Cançons d'infants». Lema: Qui canta sos mals espanta.

Accèssit de 50 pessetes al núm. 34. Lema: Sentors de la terra.

X. Premi de 250 pessetes al millor estudi sobre les tonades populars catalanes. Desert.

Els autors de les composicions premiades enviaràn a l'Orfeó Català, lo més

aviat possible, una còpia dels sis primers compassos de les respectives obres, juntament amb el nom, cognom i adreça.

Els autors dels premis i accèssits corresponents als temes VII, VIII i IX hauràn d'enviar còpia de la primera cançó o ballet.

La celebració de la Festa de la Música Catalana s'avisarà oportunament.

Les obres no premiades es retornaràn a llurs autors durant els tres mesos següents a la celebració de la Festa de la Música Catalana, mitjançant la presentació del lema i els sis primers compassos. Les que no es retirin durant dit terme, l'Orfeó es desentén del compromís de guardar-les.

Antoni Nicolau, Amadeu Vives, Domingo Mas i Serracant, Lluís Millet, Francesc Pujol.

Barcelona, gener de 1917.

Joaquim Cabot, president de l'Orfeó Català; Manel Rocamora, secretari de l'Orfeó Català.

ELS AUTORS PREMIATS

En el moment en que escrivim aquestes línies tenim notícia de que són autors de les obres premiades els següents:

Premi I. Don Joà Manén.

Premi II. Don S. Sancho Marraco.

Premi III. Don Antoni Pèrez.

Premi IV. Don J. Sancho Marraco.

Premi extraordinari. Don Antoni Pèrez.

Premi VI. Don Francisco Fornells.

Accèssit a l'anterior. Don J. Sancho Marraco.

Accèssit al premi de cançons populars mallorquines. Don Antoni Pol.

L'autor de l'obra que ha obtingut el primer premi, o siga, el celebrat violinista En Joà Manén, elegirà la Reina de la Festa. Aquesta solemnitat tindrà lloc en un dels dies del present febrer.

Oposicions

UNIVERSITAT DE BARCELONA

ESCOLES NORMALS

Aquest Rectorat, conforme a lo disposat en la Reial ordre de 26 de novembre de 1900, i de conformitat amb les propostes formulades pel Consell universitari en sessió celebrada el dia 22 del present, ha acordat nomenar Jutges del Tribunal de

oposicions a la plaça de Professor de Música de l'Escola Normal de Mestres de Balears, segons anunci insertat en la «Gaceta de Madrid» del dia 22 de novembre de 1916, als senyors següents:

President

D. Joàn Ribera Villaró, Director de l'Escola Normal de Mestres de Balears.

Vocals

D. Josep Jordàn d'Urries i Azara, Catedràtic de la Facultat de Filosofia i Lletres d'aquesta Universitat.

D. Tomàs Sobrequés Masbernat, Professor de Música de l'Escola Normal de Mestres de Girona.

D. Vicens Maria Gibert, Organista de l'Orfeó Català.

D. Josep Cumellas Ribó, Professor músic-organista de Nostra Senyora de Pompeia.

Suplents

D. Joàn Bautista Lambert, Mestre compositor.

D. Francisco Suárez Bravo, Crític musical.

D. Andreu Avelino Abréu, Professor de Música de l'Escola Normal de Mestres de Barcelona.

D. Ramón Currià Caelles, Professor de Música de l'Escola Normal de Mestres de Lleida.

Llista dels aspirants que han sol·licitat pendre part en els exercicis d'oposició a la plaça de Professor esmentada en el present anunci:

D. Bartomeu Simó Escanaverino.

Donya Marina Fernández Lamarca

D. Josep Andreu Figuerola.

D. Lluís Prous Jofré.

D. Andreu Gelabert Cano.

D. Salvador Pedrola Parisi.

D. Francisco Real Horrach.

Lo que es fa públic als efectes de renúncia dels Judges i recusació d'aquests pels interessats.

Transcurregut el terme de deu dies, comptats des de l'inserció d'aquest anunci en la «Gaceta de Madrid», i resoltes les recusacions, en son cas, el Rectorat passarà els expedients al senyor President del Tribunal per a que anunci en l'esmentada «Gaceta», amb quinze dies d'anticipació, el lloc, dia i hora en que s'han de presentar els opositors per a donar començ als exercicis.

Barcelona, 24 de gener de 1917.—El Rector, *Valentí Curulla*.

(«Gaceta» 31 gener).

BANDA MUNICIPAL DE BARCELONA

Segons acord consistorial de l'Ajuntament de Barcelona, s'han de proveir, mitjançant oposició, 13 places vacants de la Banda Municipal:

Un flauta, un òboe, un requint i un clarinet principals, amb 1 800 pessetes anyals de sòu; un requint, un clarinet i un petit bugle en mi bemol de primera, amb 1.499 pessetes anyals de sòu; quatre clarinets, un saxofon baríton i un saxofon baix de segona, amb 1 200 pessetes de sòu.

Condicions: tenir més de 18 i menys de 40 anys, presentar la instancia abans de 15 dies; documentació personal i certificació dels metges municipals de tenir l'apetit físic indispensable (els que hagin servit a l'exèrcit la fulla de servei).

Els que obtinguin plaça hauràn de desempenyar-la de l'instrument de sa propietat, mentre l'Ajuntament no n'hi faciliti.

Els exercicis d'oposició seràn: execució d'una peça de lluiment que facilitarà el Jurat 8 dies abans; lectura a primera vista d'una peça que el Jurat facilitarà a l'acte i que serà acompanyada per una secció d'una banda (El saxofon baix podrà elegir la peça de lluiment.)

Correspondencia

MADRID. *El «Trio de Barcelona»*.—Els dies 20, 22 i 24 de gener darrer la Filarmonica de Madrid ens proporcionarà l'ocasió d'oír al «Trio de Barcelona», compost pels valiosos artistes catalans Ricard Vives (piano), Marià Perelló (violí) i J. Pere Marés (violoncel), excel·lenta agrupació que no ha d'envejar per rès a les que ens han visitat de l'estranger.

Figuraven en els programes els tríos en re major i en si bemol major de Beethoven, el en re menor i en fa major de Schumann, el en re menor de Rameau, el en si menor de Soeillet, el trio elegíac de Rachmaninoff, i el en la menor de Tschai-kowsky, l'andant «con moto» de C. Franck, l'«allegro appassionato» de Granado^o i el trio en do menor de Brahms. La tasca del «Trio de Barcelona» és verament pasmosa per l'estudi i la reflexió que palesa: en son treball, la meditació, el càlcul serè i estricta correcció, entra com factor essencialíssim; cuidant les obres de tal manera que apar es forma idea que l'autor de ço que interpreta, l'està oint, cosa rara per cert, car desgraciadament a travéssem una època que sembla que'ls artistes estiguin dominats per la febre de l'efecte. Fins en qualques d'eixes agrupacions mundialment conegudes que haurien de donar l'exemple, hem vist alguns fets un xic impropis, apropòsit de llurs interpretacions.

Si algun passatge de mecanisme el poden executar a un temps més viu de com

és escrit per a atreure's al públic, el toquen doblant o triplicant la velocitat si és precís i fent gens de cas de l'autor, com succeeix amb el final del primer Trio de Haydn i tantes altres composicions que podria esmentar, després en les obres romàntiques i modernes, els violinistes i violoncel·listes exageren de tal manera en el «vibrato» que més que artistes seriosos semblen vers «Tziganos», i els pianistes d'avui dia generalment apar que sols es proposen palesar quin és el que toca més fort. No, la música de Camera no consent aquestes ostentacions de virtuositat i de sons. Ja sabem que'ls artistes que fugen dels efectismes, és a dir els que senten verament l'art i segeixen impertèrrits el camí emprès noble i sà, com el «Trio de Barcelona», sense desviar-se per a fer concessions, no s'enfilen tan fàcilment com els que al revés sols es preocupen del públic profà (que és el més abundós arreu), tocant obres de mal gust i de virtuositat fins a baixar al nivell d'un «divo». Vet aquí perquè el «Trio de Barcelona» format per eixos tres fervents apòstols Vives, Perelló i Marés, s'imposen des del primer moment pel pregón coneixement de les obres i intensa preparació del repertori.

Espanya comptava amb dues importantíssimes corporacions que són la Simfònica de Madrid i l'«Orfeó Català», però faltava una agrupació de música de Camera que podés colocar-se al costat d'elles, que és la que avui podem senyalar sense temença amb el «Trio de Barcelona». — FRANCISCO SOLÁ.

FIGUERES. Determinats elements d'aquesta ciutat tracten de fundar una societat de concerts i per aital obgecte s'ha anomenat una comissió organitzadora que entre altres elements, hi figura el notable pianista En Lluís Bonaterra i el distingit «amateur» En Carles Costa.

Noticiari

A Sant Quirze ha mort rescentment el malaguanyat mestre compositor En Joà B. Espadaler, apreciat amic nostre i col·laborador de SCHERZANDO.

Sa mort inesperada ens ha sorprès en gran manera. Era jove i entusiasta. Calia esperar d'ell molt pel seu temperament ferm, per la seva intensa cultura en l'art de la música a que estava entregat.

Anys enrera tinguerem a gran honor publicar son retrat en aquestes mateixes planes i aprés sovint enviava algunes quartilles que eren publicades i llegides amb gust, iniciant aquella patriòtica i sana campanya contra els obligats que les orquestres donaven en les festes majors enlluernant al baix poble.

La seva tasca com a director que era de l'Escola Municipal de Música de Vic, la fundació i organització de la Societat Vigatana de Concerts i la restauració de l'Orfeó Vigatà, es pot calificar senzillament d'admirable.

Ha deixat escrites algunes obres musicals ben estimables.

SCHERZANDO s'associa al condol.

✱ La Junta directiva del Círcol Catòlic d'Obrers recullint l'esclat de sentiments dels seus socis i creient un deure el recordar i homenatjar al que fou son director artístic, el mai prou plorat mossèn Joan M.ª Roquet, ha organitzat amb la cooperació de la Joventut Catòlica Regionalista, una vetllada necrològica per al dia onze d'aquest mès, a quin acte hem sigut atentament convidats, i que es desenrotllarà sots el següent programa:

I. Obertura de l'acte pel President.—II. «Mossèn Joan i el Círcol», pel Secretari senyor Clarà.—III. «Himne a la Verge», pel jove N. Plaja a qui acompanyarà al piano En Ferràn Fornés.—IV. Treball pel Vis-president de la J. C. R. senyor J. Badía.—V. «Esperances perdudes», poesia original del senyor Xifre, Secretari de la J. C. R.—VI. «La Sagrada Família», solo pel soci senyor Serra.—VII. Petit discurs pel Vis-president del Círcol i President de la J. C. R. En Josep M.ª Cruañas.—VIII. «El plor de les roses», pel senyor Llinàs acompanyat al piano per En Ferràn Fornés.—IX. «Mossèn Joan músic», parlament per mossèn Miquel Rué, mestre de capella de la Catedral.—X. Execució de la «Toia Mariana» per l'Escolania del Mercadal dirigida per son mestre i director artístic del Círcol el Rnt. Joan Perramón.—XI. «L'apòstol del bé», parlament pel soci Rnt. Salvador Riera.—XII. «El bon ciutadà», discurs pel soci senyor Santiago Masó.

Totes les composicions musicals a executar són filles de l'inspiració de l'homenatjat.

✱ L'intelligent empresari don Joan Mestres, té ja ultimát el plan a seguir una volta possessionat del Gran Teatre del Liceu que començant l'any 1918, continuarà enfront del mateix els anys 1919 i 1920. Fem un esforç al no donar-lo a conèixer a nostres llegidors per quant prometérem al senyor Mestres una reserva i, per delicadesa, fem honor a la paraula, encara que amb condol. El plan a desenrotllar, és d'una gran transcendència artística on nostre Art català hi té reservat un lloc preeminent. Hem de fer punt final; el projecte, que serà un fet, va entusiasmar-nos tant, que sense volguer, ho diríem tot i no volem que el senyor Mestres ens digui indiscrets.

✱ La companyia que actua en nostre Teatre Principal, ha posat en escena la hermosa producció del mestre Morera «L'alegría que passa» quina interpretació constituí un atac al bon gust i un atentat artístic que mereix el nostre despreci més absolut. No hi ha dret senyors Casals-Cazorla a desfigurar cap obra i menys tractant-se d'una del nostre primer músic que de segur que si s'hagués trobat a la sala quan la representació, avergonyit haguera abandonat el lloc amb la protesta corresponent per aital atentat.

IBERIA MUSICAL PLANTADA, ALEGRET I ROS

Canuda, 45. — Barcelona

Gran Casa Editorial - Grans dipòsits de música en tots els genres

EDICIÓ IBÉRICA

Obres de text, chorals - Especialitat en música religiosa i orgànica

Dipòsit únic a la província de Girona : Casa Sobrequés. Ciutadans, 11.

Grans Tallers de Gravat i Estampació de Música

DE **A. BOILEAU I BERNASCONI**

Provença, 285. — BARCELONA

La casa més important d'Espanya - Unica que competeix amb ventatge amb les mellors de l'estranger.

ANGELUS-HALL RAMBLA DE CATALUNYA, número 7
BARCELONA

FÀBRICA I MAGATZEM DE PIANOS

MÚSICA IMPRESA I MECÀNICA

Pianos BECHSTEIN :: Pianos STEINWEG :: Pianos GUARRO GERMANS ::
Pianos OLIVER :: Pianos ANGELUS ORQUESTRA amb registres d'orga :: Pia-
nos IDEAL RÖNISCH auto-elèc. i pedals, 88 notes :: Autopianos RÖNISCH KAS-
TONOME :: AUTOPIANO de New-York :: WELTE-MIGNON STEINWAY ar-
tístic reproductor :: Orquestrin WELTE :: Pianos elèctrics :: Armoniums KAS-
RIEL :: Grans orgues WALCKER.

ROTLLOS DE MÚSICA per a tota classe d'aparells pianistes, pianos
i orgues automàtics i elèctrics.

VENDES AL COMPTAT I A PLAÇOS CONVENCIONALS
LLOGUERS, CAMBIS I REPARACIONS

OLIVER, GUARRO I C.^A S.^{tat} EN C.^{ta}

Direcció telegràfica: GUARRO PIANOS :: Telèfon 1477 :: Fàbrica: Aurora, 12

IMPRESA

DALMAU CARLES, PLA I COMP.

GIRONA